

Arrest

nr. 43 967 van 27 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 februari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2009 dient verzoekster van Ivoriaanse nationaliteit een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Abidjan, in Ivoorkust.

Op 31 maart 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een visum kort verblijf (type C), geldig tot 30 juni 2009.

Op 16 april 2009 is verzoekster het Rijk binnen gekomen.

Op 5 mei 2009 legt verzoekster een aankomstverklaring af in de gemeente Geel.

Op 9 juni 2006 vraagt verzoekster de verlenging van de aankomstverklaring wegens medische redenen.

Op 17 september 2009 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de burgemeester van de gemeente Geel waarbij deze laatste wordt verzocht de aankomstverklaring van verzoekster te verlengen tot 8 oktober 2009.

Op 18 september 2009 dient verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn, in functie van haar dochter K.T., een Belgische onderdaan. Zij dient hierbij reeds enkele documenten in.

Verzoekster wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 18 december 2009 volgende documenten over te leggen: ziekteverzekering.

Op 2 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 18.09 2009 door B., A., geboren te (...), op (...) en van Ivoriaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing.

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Betrokkene heeft onvoldoende bewezen ten laste te zijn van het gevestigde familielid in functie van wie de aanvraag gebeurde.

Volgende bewijzen werden niet of onvoldoende voorgelegd:

bewijs van financiële steun in het verleden: de stortingen die werden bijgevoegd staan op naam van A. S., niet op naam van betrokkene. Hier kan dus niet uit afgeleid worden dat betrokkene in het verleden financiële steun kreeg van haar dochter in functie van wie de aanvraag gebeurde.

Er werd geen bewijs van ziektekostverzekering voorgelegd. Op de ziekenhuisfactuur dd 24.07.09 staat daarentegen te lezen dat betrokkene niet verzekerd is. Aldus is niet aan één van de basisvoorwaarden voor het recht op verblijf voldaan. Uit de voorgelegde documenten is geenszins af te leiden dat betrokkene niet vermogend zou zijn in het land van herkomst, wat eveneens één van de basisvoorwaarden is tot het recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan.

"Eerste Middel: schending van de materiële motiveringsverplichting en schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoekster haar aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

De motivering van de bestreden beslissing is de volgende:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie: betrokkene heeft onvoldoende bewezen ten laste te zijn van het gevestigde familielid in functie van wie de aanvraag gebeurde.

Volgende bewijzen werden niet of onvoldoende voorgelegd:

Bewijs van financiële steun in het verleden: de stortingen die werden bijgevoegd staan op naam van A.S., niet op naam van betrokkene. Hier kan dus niet afgeleid worden dat betrokkene in het verleden financiële steun kreeg van haar dochter in functie van wie de aanvraag gebeurde.

Er werd geen bewijs van ziektekostenverzekering voorgelegd. Op de ziekenhuisfactuur d.d. 24.07.2009 staat daarentegen te lezen dat betrokkene niet verzekerd is. Aldus is niet aan 1 van de basisvoorwaarden voor het recht op verblijf voldaan.

Uit de voorgelegde documenten is geenszins af te leiden dat betrokkene niet vermogend zijn in het land van herkomst, wat eveneens één van de basisvoorwaarden is tot het recht op verblijf als familielid van een burger van de unie

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met deze beslissing.

Bij haar aanvraag legde verzoekster volgende documenten neer:

Een gelegaliseerde geboorteakte van K. T.

Bewijs van inkomen van K. T.

Verbintenis tot tenlasteneming d.d. 08.04.2009

Bewijs van overdracht gelden naar Abidjan van K.T.

Belgische identiteitskaart K. T.

Paspoort B. A.

C-visum

Dat verzoekster wel degelijk ten laste is van haar dochter en dat zij in haar land van herkomst geen inkomen had.

Dat verzoekster bij haar aanvraag de nodige documenten heeft toegevoegd ter staving van dit ten laste zijn.

Het feit dat de stortingen niet op naam van verzoekster gebeurden, betekent niet automatisch dat verzoekster niet ten laste is van haar moeder.

Verzoekster is immers analfabeet waardoor mevr. K. de gelden stortte naar de zus van mevr. K. en deze bezorgde de gelden dan aan verzoekster. Dit was te moeilijk voor verzoekster, reden waarom de stortingen naar de zus gebeurden.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden en minstens dit niet onderzocht heeft.

Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en de bestreden beslissing om die reden een schending is van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoekster bovendien ook geen inkomsten had in haar land van herkomst en zij werkelijk onderhouden werd door haar dochter.

Het feit dat zij geen inkomsten had, blijkt uit het certificaat de non imposition d.d. 12.02.2010.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

In casu vermeldt de bestreden beslissing duidelijk niet de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering afdoende te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dit is in casu niet het geval.

De motivering van DVZ m.b.t. verzoekster haar aanvraag draagt de beslissing niet en is niet afdoende gemotiveerd zodat de materiële motiveringsverplichting is geschonden.

Dat dienst vreemdelingenzaken op dit vlak dan ook onzorgvuldig is geweest.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij bij citering van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) dat verzoekster een aanvraag tot vestiging in functie van haar dochter heeft ingediend en dat zij dan ook dient te voldoen aan de voorwaarden tot vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op voornoemd artikel. Bij citering van de bestreden beslissing meent verwerende partij dat de bestreden beslissing ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven is

omkleed, die de bestreden beslissing tevens inhoudelijk steunen. Verwerende partij stelt vast dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk betwist doch enkel een *"certificat de non imposition"* van 12 februari 2010 voorlegt en verder voorhoudt dat zij analfabeet is en de stortingen om die reden op naam van haar zus zijn gebeurd. Verwerende partij laat gelden dat deze eenzijdige verklaringen van verzoekster pas voor het eerst in het verzoekschrift worden geuit, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan geen kennis had en hierover niet kon motiveren. Verwerende partij stelt dan ook dat verzoeksters beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de *in casu* bestreden beslissing. Verwerende partij duidt erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid wel degelijk kan beslissen dat er geen bewijs werd voorgelegd van financiële steun in het verleden daar de stortingen die werden bijgevoegd op naam van A.S. staan en niet op naam van verzoekster. Verwerende partij merkt op dat hieruit bijgevolg niet kan worden afgeleid dat verzoekster in het verleden financiële steun kreeg van haar dochter, in functie van wie de aanvraag werd ingediend. Verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling of voldaan is aan de vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) terzake slechts een marginale toetsingsbevoegdheid heeft en niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Verwerende partij benadrukt tevens bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad betreffende het begrip "ten laste" en de bewijsregeling hierbij dat de bewijslast op de aanvrager rust. Verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geheel terecht en rekening houdend met de omstandigheden die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen. Verwerende partij merkt op dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar een *"certificat de non imposition"* dat dateert van 12 februari 2010 en zodoende van na de bestreden beslissing. Verwerende partij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uiteraard geen rekening kon houden met dit stuk daar het door verzoekster pas voor het eerst bij haar verzoekschrift wordt gevoegd en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van 2 februari 2010 niet eens bestond, laat staan gekend was door de gemachtigde van de staatssecretaris. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad wijst verwerende partij er hierbij op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen ervan, rekening houdend met de aldan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geheel terecht heeft vastgesteld dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Belgische dochter. Daarenboven merkt verwerende partij op dat de bestreden beslissing een tweede motief bevat, met name dat verzoekster geen bewijs van ziekteverzekering heeft voorgelegd. Verwerende partij wijst erop dat verzoekster bij het indienen van haar aanvraag uitdrukkelijk werd verzocht om een bewijs van ziekteverzekering voor te leggen, dat zij dit niet heeft gedaan en dat voornoemd motief van de bestreden beslissing op zich reeds volstaat om de bestreden beslissing ten genoegen van recht te ondersteunen. Verwerende partij merkt op dat verzoekster voornoemd motief niet betwist. Verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht, rekening houdend met de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, heeft beslist aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid heeft gehandeld en dit conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclus. Tenslotte merkt verwerende partij nog op dat de Raad bij de beoordeling in het kader van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

2.3. In de repliekmemoirie repliceert verzoekster dat zij zich niet akkoord kan verklaren met het feit dat verwerende partij heeft gesteld dat haar enig middel niet kan worden aangenomen. Voor het overige volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden

bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: verzoekster heeft onvoldoende bewezen ten laste te zijn van het gevestigde familielid in functie van wie de aanvraag gebeurde, dat verzoekster niet of onvoldoende bewijs van financiële steun heeft voorgelegd, dat de stortingen die door verzoekster werden bijgevoegd op naam staan van A.S. en niet op naam van verzoekster, dat hieruit niet kan afgeleid worden dat verzoekster in het verleden financiële steun kreeg van haar dochter, dat geen bewijs van ziekteverzekering werd voorgelegd, dat uit de ziekenhuisfactuur van 24 juli 2009 te lezen staat dat verzoekster niet verzekerd is en dat uit de voorgelegde documenten geenszins af te leiden is dat verzoekster onvermogen zou zijn in het land van herkomst. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.5. Verzoekster uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing en voert aan dat zij wel degelijk ten laste is van haar dochter en dat zij in haar land van herkomst geen inkomen had. Verzoekster is van mening dat zij bij haar aanvraag de nodige documenten heeft gevoegd ter staving van het ten laste zijn en stelt dat het feit dat de stortingen niet op haar eigen naam gebeurden, niet automatisch betekent dat zij niet ten laste van haar dochter zou zijn. Verzoekster houdt hierbij voor dat zij analfabeet is en dat de gelden door verzoeksters dochter werden gestuurd aan diens zus die de gelden dan aan verzoekster bezorgde. Verzoekster voert tevens aan dat zij geen inkomsten had in haar land van herkomst en dat dit blijkt uit het “*certificat de non imposition*” van 12 februari 2010. Verzoekster voert aan dat verwerende partij met voornoemde omstandigheden en voormeld stuk geen rekening heeft gehouden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40bis, § 2, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 50, § 2, 6° van het KB van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...)

6° familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet:

(...)

e) voor de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg: het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, van de wet.”

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

De Raad stelt vast dat aan verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, gesteund op artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981). Deze bepaling geeft aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde de mogelijkheid de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden te weigeren indien de voorwaarden daartoe niet vervuld zijn.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk overwogen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: verzoekster heeft onvoldoende bewezen ten laste te zijn van het gevestigde familielid in functie van wie de aanvraag gebeurde. In de bestreden beslissing wordt hieraan toegevoegd dat verzoekster niet of onvoldoende bewijs van financiële steun heeft voorgelegd, dat de stortingen die door verzoekster werden bijgevoegd op naam staan van A.S. en niet op naam van verzoekster, dat hieruit niet kan afgeleid worden dat verzoekster in het verleden financiële steun kreeg van haar dochter, dat geen bewijs van ziekteverzekering werd voorgelegd, dat uit de ziekenhuisfactuur van 24 juli 2009 te lezen staat dat verzoekster niet verzekerd is en dat uit de voorgelegde documenten geenszins af te leiden is dat verzoekster onvermogen zou zijn in het land van herkomst.

Uit de stukken van het administratief blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag een aantal stortingsbewijzen heeft bijgebracht. Hieruit blijkt dat enkel verzoeksters dochter, mevrouw K.T., in functie van wie verzoekster haar aanvraag heeft ingediend, geld heeft bezorgd aan een andere dochter van verzoekster, zijnde mevrouw A.S. Bijgevolg blijkt uit geen van de door verzoekster bijgebrachte documenten dat de Belgische dochter, mevrouw K.T., in functie van wie verzoekster de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aanvroeg, enige storting heeft gedaan of financiële steun aan verzoekster heeft gegeven zodat de Raad het niet kennelijk onredelijk acht dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet of onvoldoende heeft bewezen dat zij in haar land van herkomst ten laste van haar Belgische dochter is geweest.

Waar verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt dat zij analfabeet is en dat de gelden door verzoeksters dochter, mevrouw K.T., werden gestuurd aan haar zus, die de gelden dan aan verzoekster bezorgde, dient opgemerkt te worden dat verzoekster zich hierbij beperkt tot een loutere bewering die zij op geen enkele wijze met concrete elementen staakt. Dit argument van verzoekster is bijgevolg niet afdoende om het motief in de bestreden beslissing, namelijk *“bewijs van financiële steun in het verleden: de stortingen die werden bijgevoegd staan op naam van A. S., niet op naam van betrokkene. Hier kan dus niet uit afgeleid worden dat betrokkene in het verleden financiële steun kreeg van haar dochter in functie van wie de aanvraag gebeurde”*, te ontcrachten.

Waar verzoekster met voornoemd argument in haar verzoekschrift een uiteenzetting lijkt te geven waarin zij de Raad lijkt te willen overtuigen van het feit dat zij wel degelijk ten laste is van haar dochter, dient opgemerkt te worden dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd

wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is.

Waar verzoekster aanvoert dat uit het "*certificat de non imposition*" van 12 februari 2010 blijkt dat zij geen inkomen had in haar land van herkomst en verzoekster voormeld document in bijlage bij huidig verzoekschrift voegt, dient opgemerkt te worden dat dit document niet bij de aanvraag werd gevoegd. Dit gegeven steunt op de stukken van het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoekster dit stuk slechts voor het eerst aanbrengt ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift voor de Raad zodat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd.

In de mate waarin verzoekster aan de Raad zou vragen om haar aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie opnieuw te beoordelen, wordt herhaald dat het niet aan de Raad toekomt om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid.

In de mate waarin verzoekster ervan overtuigd is dat zij alle vereiste documenten ter beschikking heeft, wijst de Raad erop dat verzoekster steeds opnieuw een aanvraag kan indienen.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De schending van de materiële motiveringsverplichting kan niet worden aangenomen.

2.6. Verzoekster voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Er wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, namelijk dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie daar verzoekster onvoldoende heeft bewezen ten laste te zijn van het gevestigde familielid in functie van wie de aanvraag gebeurde, niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Verzoekster maakt een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET